

РЕШЕНИЕ

№ 535

гр. София, 15.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 10-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА
НАУМОВА

при участието на секретаря АННА Б. КОВАНОВА
като разглежда докладваното от ИВИАНА Д. ЙОРДАНОВА НАУМОВА
Административно наказателно дело № 20211110213405 по описа за 2021
година

за да се произнесе взе предвид следното :

Производството е по реда на Раздел V, Глава III от ЗАНН.

С Наказателно постановление (НП) № Р-10-678 от 31.08.2021г., издадено от Заместник-председателя на Комисията за финансов надзор /КФН/, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от Закона за Комисията за финансов надзор /ЗКФН/, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2, вр. ал.1, т.2 от Кодекса за застраховането /КЗ/, връзка §1, т.51 от Допълнителните разпоредби /ДР/ на КЗ и чл.648, ал.1 от КЗ на е наложена имуществена санкция в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

Недоволен от Наказателното постановление е останало наказаното Дружество, което в жалба /чрез адв. М.Г./ заявява, че Наказателното постановление е незаконосъобразно, издадено при неправилно и превратно тълкуване на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Посочва се, че Дружеството не е извършило вмененото му нарушение при условията на повторност. Според жалбоподателя, за да е налице повторност следва нарушителят да е извършил процесното нарушение в 1-годишен срок от влизане в сила на НП за нарушение по чл.108 от КЗ. Твърди се, че налагането на санкция по реда на чл.644, ал.2 от КЗ за нарушение на чл.108 от КЗ поради наличие на предходно нарушение по чл.107 от КЗ /отм./ представлява правоприлагане в

следствие на тълкуване и аналогия на закона, т.е. „налагане на санкция по аналогия”, което било недопустимо според Закона за нормативните актове в административно-наказателното производство. По отношение прилагането на чл.644, ал.2 от КЗ в жалбата се твърди, че за да бъде приложен този квалифициран състав на нарушението е необходимо в Акта, с който същото се предявява, да са описани фактите, довели до приложението на този по-тежък състав. В тази връзка и на основание чл.84 от ЗАНН се прави позоваване на НПК. Твърди се, че повторността е елемент от обективната страна на квалифицирания състав /съставомерен признак/ и на основание чл.42, т.4 от ЗАНН в АУАН следва да бъдат описани фактите, обуславящи квалифициращия признак, а не само основния състав на нарушението. Индивидуализацията на наказанието не следва да се смесва като дейност с тази по определяне на приложимия състав - основен, квалифициран, привилегирован. Заявява се, че процесният АУАН съдържа констатации само за факти по отношение на нарушението по чл.108 от КЗ и липсват данни да е налице предишно нарушение от същия вид. Едва с НП се въвеждали фактически твърдения за „повторност”, респ. Дружеството е наказано по реда на чл.644, ал.2 от КЗ. Поради това се прави извод, че в случая НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН. На Дружеството било наложено наказание за нарушение, което не било предявено по установения в ЗАНН ред. Нарушено било правото на защита, тъй като едва с НП Дружеството-жалбоподател е могло да се запознае с фактическите твърдения на административния орган за повторност, а не в хода на производството и да разбере още с АУАН за какво деяние ще бъде наказано. Така постановеното НП противоречало на принципа *reformatio in peius*, доколкото е наложена санкция на Дружеството за по-тежко деяние от първоначално установеното. С налагането на санкция за квалифициран състав на нарушение, което не е предявено с АУАН, Дружеството било поставено в по-неблагоприятно положение от извършителите на престъпния деяния, отличаващи се с по-голяма степен на обществена опасност от административните нарушения. На следващо място в жалбата се посочва, че правната квалификация на нарушението била неправилна, тъй като следвало да се приложат разпоредбите на чл.496 и сл. от КЗ, а не общата норма на чл.108 от КЗ. Претендира се за нарушение по чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, тъй като било налице несъответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и в НП и дадената му правна квалификация. Жалбоподателят счита, че в хода на административно-наказателното производство са допуснати и други съществени нарушения на процедурните правила. Неправилно била определена и датата на извършване на нарушението. Досежно наказанието се заявява, че то не съответства на целите на административното наказание, нито на тежестта и характера на нарушението, тъй като не били налице отегчаващи вината обстоятелства. Отделно от това се приема, че извършеното административно нарушение е маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН, тъй като няма настъпили обществено – опасни последици от деянието, а и защото към момента на съставяне на АУАН застрахованото лице изцяло е получило определеното му застрахователно обезщетение. Поради това се иска СРС да отмени атакуваното Наказателно постановление. Алтернативно се моли съдът да преквалифицира наложената санкция от такава по чл.644, ал.2 от КЗ на такава по чл.644, ал.1, т.1 от КЗ и да наложи минималния

законов размер на административното наказание.

По делото са депозиран писмени възражения с вх. № 111863 от 20.12.2021г. от юрк. С тях се иска СРС да потвърди Наказателното постановление като законосъобразно. Твърди се, че не са допуснати нарушения на материалния закон или съществени процесуални нарушения, които да водят до отмяна на Наказателното постановление. Посочва се, че застраховката „Гражданска отговорност“ никога не представлява „голям риск“ по аргумент от чл.109, т.1 от КЗ, поради което максималният срок за произнасяне по този вид претенции винаги е 15 работни дни, щом всички доказателства по чл.106 от КЗ са представени. Изразява се несъгласие с възраженията, описани в жалбата и се заявява, че взетите от административно – наказващия орган решения са правилни и съответни на закона. Нарушението е системно. Има тенденция застрахователят трайно да нарушава установения правен ред. Обезщетението е било платено не по инициатива на застрахователя, а след като е започнала проверката от КФН. Поради това се твърди, че не е налице маловажност на нарушението, още повече, че конкретното нарушение не разкрива по-ниска степен на обществена опасност спрямо други административни нарушения от същия вид, особено с оглед срока на забавата. Обществената опасност на деянието се завишавала и от това, че процесната претенция е била заведена от „трето увредено лице“, което не е в договорни отношения със застрахователя, а е било принудено да встъпи в такива, тъй като Гражданската отговорност на виновния от ПТП водач е била сключена със Поради това се иска съдът да потвърди НП и да присъди юрисконсултско възнаграждение. В случай, че жалбоподателят претендира разноски за адвокат над установените в Наредба № 1/2004г. минимални размери – юрк. възразява срещу размера им и моли за намаляване до нормативния минимум.

Пред СРС жалбоподателят не изпраща процесуален представител, който да вземе становище по спора.

Въззиваемата страна (след 23.12.2021г.) Заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ - чрез процесуалния си представител юрк. - оспорва жалбата. По време на съдебните прения пред СРС на 18.01.2022г. юрисконсултът моли съда да потвърди изцяло Наказателното постановление. Според юрк. основателно наложената санкция е над минималния размер, тъй като закъснението на застрахователя е с повече от два месеца, нарушението е извършено повторно и се превръща в „стандартна“ практика на този застраховател. Изтъква се, че плащането от страна на е станало едва след като КФН е уведомила Дружеството – жалбоподател, че започва проверка. Процесуалният представител на въззиваемата страна претендира и присъждане на юрисконсултско възнаграждение в полза на КФН.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени и гласни доказателства, прие за установено следното от фактическа страна :

С Наказателно постановление № Р-10-240 от 22.05.2020г., издадено от Заместник – председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, потвърдено с Решение от 18.11.2020г. по НАХД № 7542/2020г. по описа на СРС, НО, 7-ми състав,

потвърдено с Решение № 1920 от 24.03.2021г. на АССГ - Х касационен състав, влязло в законна сила на 24.03.2021г., жалбоподателят е бил наказан по административен ред за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ, извършено на 16.05.2019г.

На 20.02.2021г. лек автомобил „....“ с рег. № е участвал в пътно – транспортно произшествие /ПТП/ с лек автомобил „.....“ с рег. № За случая бил съставен Двустранен констативен протокол за ПТП от 20.02.2021г., според който и по двете превозни средства имало щети, като виновен за ПТП бил водачът на лек автомобил „.....“. За лек автомобил „.....“ с рег. № имало сключена в задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ с полица № валидна от 28.09.2020г. до 27.09.2021г.

За настъпилото ПТП и щетите по лек автомобил „....“ с рег. № (собственост на) била заведена щета № 2110005380 от 23.02.2021г. пред Щетата била заведена от Пред застрахователя той подал Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС и му било представено Уведомление за необходимите документи. В него било отбелязано, че на 23.02.2021г. поисканите документи („Уведомление за щета – материални и нематериални щети /попълнен образец/“, „Протокол от ПТП /констативен протокол/“, „банкова сметка“, „Св. за регистрация и ГТП“, „Св. за управление и к. талон“) били предадени от на застрахователя. След писма от до и до ОДМВР – Плевен с изх. № ОК-120272 от 01.03.2021г., на 11.03.2021г. предоставил на застрахователя и допълнително изисканите му документи, описани в ново Уведомление за необходимите документи, а именно : „Удостоверение“ и „Св. за регистрация“. На 23.02.2021г. по отношение на увреденото МПС били извършени оглед и опис на щетите. Относно щетата била извършена калкулация. На 19.03.2021г. от издали и Доклад по щетата. От застрахователното Дружество определили обезщетение по заведената щета в размер на 1065,29 лева. Реално плащане на сумата от 1065,29 лева било извършено от по сметка на на дата 21.06.2021г.

Междувременно в КФН под вх. № 91-02-723 от 15.06.2021г. е постъпила жалба от, касаеща неизплатено в срок обезщетение по застраховка „Гражданска отговорност“ за настъпило ПТП.

По повод на тази жалба е разпоредена проверка в КФН, във връзка с която от с писмо изх. № 91-02-723 от 16.06.2021г. е изискана информация и документация касателно процесната претенция.

В отговора си с писмо до КФН с вх. № 91-02-723 от 24.06.2021г. излага съображенията си и изпраща на КФН преписката по конкретната щета.

Със Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. Заместник-председателят на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ е определил В. Р. III. за лице, което да съставя Актове за установяване на административни нарушения /АУАН/ по КЗ.

Във връзка с протеклата в КФН проверка по конкретния казус св. В.Ш. (в присъствието на други две лица – свидетели при съставянето и връчването на Акта : Кристина Джорева и Виктор Матев) съставил Акт за установяване на административно

нарушение (АУАН) № Р-06-685 от 21.07.2021г., в който изрично е посочил, че за е възникнало задължението, считано от 11.03.2021г., да се произнесе по претенцията в срок не по-късно от 01.04.2021г. включително по един от алтернативно посочените в т.1 и т.2 от чл.108, ал.1 от КЗ начини. Актосъставителят е приел, че се е произнесло по заведената претенция извън законоустановения срок, с което е нарушило разпоредбата на чл.108, ал.1 от КЗ. В Акта е посочено, че нарушението е извършено на 02.04.2021г. в гр. София. Този АУАН е предявен на нарушителя и е подписан от пълномощник на на 21.07.2021г.

Въз основа на този АУАН е издадено обжалваното Наказателно постановление № Р-10-678 от 31.08.2021г., с което Владимир Савов като Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ, връзка §1, т.51 от ДР на КЗ и чл.648, ал.1 от КЗ е наложил на имуществена санкция в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

Наказателното постановление е получено (видно от известието за доставяне, приложено след самото НП) на 10.09.2021г. Това Наказателно постановление е обжалвано с жалба, изпратена по пощата на същата дата (10.09.2021г.) и входирана в КФН под № 91-01-771 от 14.09.2021г.

Приетата от съда фактическа обстановка се установява от събраните по делото доказателства : показанията на свидетеля В.Ш., както и приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства – известие за доставяне на процесното Наказателно постановление; АУАН № Р-06-685 от 21.07.2021г.; пълномощно; известие за доставяне на жалбата срещу НП; жалба вх. № 91-02-723/15.06.2021г.; писмо от КФН до с изх. № 91-02-723/16.06.2021г.; писмо от до КФН с вх. № 91-02-723/24.06.2021г.; застраховка „Гражданска отговорност“ с полица № BG/02/120002719910; справка за сключена застраховка „Гражданска отговорност“; Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС; Двустранен констативен протокол от 20.02.2021г.; копие на лична карта, свидетелство за управление на МПС и контролен талон на; свидетелство за регистрация на МПС – част II; удостоверение за техническа изправност на ППС; удостоверение за банковата сметка на; Уведомления за необходими документи (лист 23 – лице и гръб от делото); Удостоверение от МВР – Сектор „Пътна полиция“ Плевен; свидетелство за регистрация на МПС – част I (с отбелязване, че е прекратена регистрацията поради тотална щета на МПС-то); писма от до и до ОДМВР – Плевен с изх. № ОК-120272 от 01.03.2021г. (лист 25-гръб и лист 26 от делото); опис - заключение на щета на МПС; Калкулация на щета; Доклад № 211000538001 от 19.03.2021г.; платежно нареждане от дата 21.06.2021г.; Наказателно постановление № Р-10-240 от 22.05.2020г., издадено от Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“; Решение от 18.11.2020г. по НАХД № 7542/2020г. по описа на СРС, НО, 7 състав; Решение № 1920 от 24.03.2021г. по описа на АССГ – Х касационен състав; Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ и

извадка от ДВ бр.67 от 2020г.

Целият наличен по делото доказателствен материал е непротиворечив, еднопосочен, взаимно обусловен, поради което съдът го кредитира напълно.

Писмените доказателства са обективни, непротиворечиви и с достоверна дата. Поради това съдът им се доверява изцяло. Показанията на свидетеля Ш. звучат обективно и непредубедено. Те намират опора в писмените доказателства по делото. Поради това съдът кредитира и тях.

Съдебният състав установи несъществено противоречие между показанията на св. Ш. /от една страна/ и писмените доказателства /от друга страна/ относно датата, от която започва да тече срокът, в който застрахователят следва да се произнесе по заведената щета. На база Уведомлението за необходими документи за завеждане на щета и изплащане на застрахователно обезщетение на лист 23-гръб от делото и констатациите от АУАН съдът приема, че началният момент за произнасянето на застрахователя е датата 11.03.2021г., а не 01.03.2021г., както е записано в показанията на свидетеля. Това разминаване може да се дължи на техническа грешка при протоколиране показанията на свидетеля или на други обстоятелства. Независимо от тях, обаче, с оглед обективните писмени доказателства СРС счита, че този начален момент е установим и без показанията на св. Ш.. Същевременно тук констатираното разминаване между неговите думи и писмените доказателства не е значително и не предопределя като цяло недостоверност на събраните по делото гласни доказателства. Поради това и изводът на съда е, че следва /с изключение на датата 01.03.2021г./ да се кредитират показанията на свидетеля, разпитан от СРС в съдебно заседание на 18.01.2022г.

От Двустранния протокол за ПТП се установява настъпването на застрахователното събитие /пътния инцидент между двете МПС-та/ на дата 20.02.2021г. Всички писмени доказателства сочат, че за „виновния“ за ПТП автомобил има сключена в задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, валидна към 20.02.2021г., а също и че за настъпилите по лек автомобил „.... увреждания в следствие на ПТП е заведена щета № 2110005380 от 23.02.2021г. На база приложените по делото Уведомление за щета по застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС (лист 18 от делото); Уведомления за необходими документи (лист 23 – лице и гръб от делото); писма от до и до ОДМВР – Плевен с изх. № ОК-120272 от 01.03.2021г. (лист 25-гръб и лист 26 от делото); Удостоверение от МВР – Сектор „Пътна полиция“ Плевен; свидетелство за регистрация на МПС – част I (с отбелязване, че е прекратена регистрацията поради тотална щета на МПС-то); опис - заключение на щета на МПС (лист 26-гръб от делото); Калкулация по щетата (лист 27 – 28 от делото); Доклад по щетата (лист 29 от делото) и платежно нареждане от 21.06.2021г. (лист 29-гръб от делото) се установява, както фактът на завеждане на щетата в застрахователното Дружество, така и датите на проведения оглед на автомобила (23.02.2021г.) и на предоставяне на документи пред застрахователя (на 23.02.2021г. и на 11.03.2021г.), а така също и размерът, респ. датата на изплащане на обезщетението (21.06.2021г.). В подкрепа на тези фактически изводи са и кредитираните от съда показания

на свидетеля Ш..

Съдът се доверява напълно на Наказателно постановление № Р-10-240 от 22.05.2020г., издадено от Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“; Решение от 18.11.2020г. по НАХД № 7542/2020г. по описа на СРС, НО, 7 състав; Решение № 1920 от 24.03.2021г. по описа на АССГ – X касационен състав, както и на Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ и извадка от ДВ бр.67 от 2020г., тъй като това са официални документи с доказателствена сила за посочените в тях обстоятелства. От извадката от Държавен вестник (лист 61 от делото), както и от сайта на КФН се установява, че Владимир Савов е Заместник - председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ от юли 2020г., включително и към 31.08.2021г. Това означава, че той е имал правомощието по чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН и чл.647, ал.2 от КЗ да издава НП като налага глоби и имуществени санкции за нарушения по Кодекса за застраховането. От точка 1.2.2. от Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“ и с оглед нормата на чл.647, ал.1 от КЗ се доказва, че към 21.07.2021г. свидетелят Ш. е имал право да съставя Актове за установяване на административни нарушения на Кодекса за застраховането, тъй като е бил оправомощен за това от Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“. Това означава, че процесните АУАН и НП са издадени от опривомощени за това лица. От цитираните по-горе Наказателно постановление № Р-10-240 от 22.05.2020г., издадено от Заместник-председател на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, Решение от 18.11.2020г. по НАХД № 7542/2020г. по описа на СРС, НО, 7 състав и Решение № 1920 от 24.03.2021г. по описа на АССГ – X касационен състав се установява, че е било наказано по административен ред за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ, фактически изразяващо се в това, че на 16.05.2019г. в гр. София не е изпълнило задължението си в срок до 15 работни дни от представяне на последното доказателство за основанието и размера на претенцията да се произнесе по застрахователната претенция по един от посочените в т.1 и т.2 от чл.108, ал.1 от КЗ начини като определи и изплати размер на обезщетение или застрахователна сума или мотивирано откаже плащане. Това Наказателно постановление е влязло в сила на 24.03.2021г.

Доколкото писмените и гласни доказателства са обективни, еднопосочни и непротиворечиви помежду си, съдът намира за ненужно по-подробното им анализиране (по аргумент от чл.84 от ЗАНН, вр. чл.305, ал.3, изр.2 от НПК).

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи :

Жалбата е подадена в законоустановения 7-дневен срок от оправомощено за това лице срещу административен акт, подлежащ на проверка пред СРС по реда на ЗАНН, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, поради следните съображения :

Неоснователни са доводите на жалбоподателя относно правната квалификация на нарушението. Нормата на чл.496 от КЗ се отнася до задължението на застрахователя по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите да се произнесе в 3-месечен срок от предявяване на застрахователната претенция, докато чл.108 от КЗ касае задължението на застрахователя да определи и изплати, респ. мотивирано да откаже плащане в срок до 15 работни дни от представянето на последното доказателство относно основанието и размера на претенцията. От тук съответно следва изводът, че тези два срока започват да текат от различен начален момент, поради което не може да се приеме, че едната норма е специална спрямо другата разпоредба от КЗ. Напротив, щом в чл.106, ал.3 от КЗ изрично е уреден въпросът с претенциите по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, то твърдението, че чл.108 от КЗ (който препраща към чл.106 от КЗ) не се отнася до претенции по застраховка „Гражданска отговорност“, се явява невярно. Предвиденият в чл.496 от КЗ тримесечен срок за окончателно произнасяне на застрахователя по претенцията за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите не освобождава застрахователя от задължението му да определи и изплати, респ. да откаже изплащане на застрахователно обезщетение в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ. Съгласно чл.108, ал.3 от КЗ в случаите по застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите срокът по чл.496, ал.1 от КЗ се прилага само, когато не са представени всички доказателства по чл.106 от КЗ. Именно поради това съдът счита, че в процесния случай /при представяне на всички поискани доказателства и неизискани други такива от страна на/ приложима се явява разпоредбата на чл.108 от КЗ, а не на чл.496 и сл. от КЗ.

Неоснователни са и възраженията на жалбоподателя досежно повторността на нарушението. Повторността не е елемент от фактическия състав на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ /видно от съдържанието на самата норма/. Поради това непосочването ѝ в АУАН не съставлява процесуално нарушение. В случая повторността е обстоятелство, обосноваващо размера на наказанието и в този смисъл е относима към приложимата санкционна норма, а чл.42 от ЗАНН /за разлика от чл.57, ал.1, т.7 от ЗАНН/ не поставя изискване в АУАН да се посочва видът и размерът на наказанието, респ. приложимата санкционна норма. Поради това посочването за първи път в НП на обстоятелството, че деянието е извършено повторно е във връзка с изискването на чл.57, ал.1, т.7 от ЗАНН, а не като част от описанието на нарушението. Ето защо и този довод на жалбоподателя е неоснователен.

Съдът не констатира разминаване между фактическата обстановка и правната квалификация на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ в Акта и в Наказателното постановление. Не може да се говори и за нарушено право на защита на жалбоподателя, тъй като той е знаел, че за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ е бил санкциониран с Наказателно постановление № Р-10-240 от 22.05.2020г., преминало през съдебен контрол и влязло в законна сила на 24.03.2021г.

След съпоставяне на съдържанието на Акта и на Наказателното постановление става

ясно, че е налице съответствие между фактическото описание на нарушението в АУАН и в НП. По един и същи начин в АУАН и в НП са посочени елементите от фактическия състав на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ - вида на настъпилото застрахователно събитие, датата на представяне на последното доказателство по смисъла на чл.106 от КЗ пред застрахователя (в случая датата на представяне на доказателства за прекратената регистрация на автомобила), какъв е законоустановеният срок за произнасяне, кога започва и кога изтича той и че в този период не е имало произнасяне от страна на по един от двата начина, посочени в закона. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи нарушителя да разбере административно – наказателното обвинение срещу него. Досежно твърденията за повторност – доколкото те не са елемент от фактическия състав на нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ – непосочването им в АУАН не съставлява процесуално нарушение.

След собствена служебна преценка на материалите по делото съдът достига до извода, че между АУАН и обжалваното НП има пълно съвпадение на фактите, чрез които са зададени рамките на конкретното обвинение. Налице е съответствие между словесното и цифровото описание на нарушението. Няма допуснати съществени процесуални нарушения, ограничаващи правото на защита на наказаното лице да разбере за какво нарушение го наказват. Съдът не откри основания за отмяна на НП на формално основание. И в Акта, и в Наказателното постановление пълно и точно са описани нарушението, датата и мястото на извършване, обстоятелствата, при които то е било извършено и законовите разпоредби, които са били нарушени. Правната квалификация по чл.108, ал.1 от КЗ е прецизна и в съответствие с текстовото описание на състава на административното нарушение. АУАН и Наказателното постановление са съставени в сроковете по чл.34, ал.1 и ал.3 от ЗАНН. В случая нарушението е извършено на 02.04.2021г. Двугодишният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН изтича съответно на 02.04.2023г. Тримесечният срок по чл.34, ал.1 от ЗАНН започва да тече от откриване на нарушителя. Писмото с документите по конкретната щета са постъпили от застрахователя в КФН на 24.06.2021г. (видно от писмото на лист 15 от делото) и няма как преди тази дата да се приеме, че административно – наказващият орган е можел да установи нарушението и автора му. Считано от тогава до датата на съставяне на Акта (21.07.2021г.) е минало време, което е по-малко от един месец. Поради това СРС приема, че в случая сроковете по чл.34, ал.1 от ЗАНН са спазени. Доколкото от съставянето на Акта на 21.07.2021г. до датата на издаване на Наказателното постановление (на 31.08.2021г.) е изминал срок малко над 1 месец, съдът приема, че е спазен и срокът по чл.34, ал.3 от ЗАНН.

В случая са изпълнени и изискванията на чл.40, ал.1 и ал.3, респ. чл.43, ал.1 и ал.5 от ЗАНН. Налице са всички реквизити по чл.42, респ. чл.57 от ЗАНН.

Поради това СРС счита, че не са допуснати процесуални нарушения при съставянето на АУАН и при издаването на оспорваното НП. Същите изхождат от компетентни лица (съгласно нормата на чл.16, ал.1, т.19 от ЗКФН, чл.647, ал.1 и ал.2 от КЗ и т.1.2.2. от Заповед № 3-2 от 08.01.2021г. на Заместник – председателя на КФН, ръководещ управление

„Застрахователен надзор”), поради което спорът следва да бъде решен по същество.

Съгласно чл.108, ал.1 от КЗ застрахователят е длъжен да се произнесе по претенцията по застраховки по Раздел I от Приложение № 1 или по т. 1 - 3, 8 - 10 и 13 - 18, Раздел II, буква „А“ от Приложение № 1, които не са застраховки на големи рискове, в срок до 15 работни дни от представянето на всички доказателства по чл.106 от КЗ, като определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано откаже плащането. В случая претенцията е от застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, която е посочена в точка 10, Раздел II на Приложение № 1. Доказателствата по чл.106 от КЗ са не само документите, удостоверяващи застрахователния договор и застрахователното събитие, но и веществените доказателства – представянето на автомобила за оглед и опис на щетата. В този смисъл е Решение № 4228/17.06.2016г. на Административен съд – София град, XI касационен състав по КНАХД № 3379/2016г. От кредитираните по-горе писмени и гласни доказателства се установя, че в случая предаването на писмените доказателства е станало на 23.02.2021г. и на 11.03.2021г., а извършването на оглед на автомобила е станало на 23.02.2021г. След 11.03.2021г. не са били изисквани документи и не са били правени огледи на МПС-то. Поради това правилно административно – наказващият орган е приел, че 15-дневният срок по чл.108, ал.1 от КЗ /броим в работни дни/ започва да тече именно от 11.03.2021г. и съответно изтича на 01.04.2021г. Същевременно по делото се доказва, че няма мотивиран отказ за плащане на застрахователна сума от страна на, а същевременно има определена и изплатена едва на 21.06.2021г. сума по претенцията на, Това означава, че застрахователят е определил и изплатил обезщетението със закъснение от повече от два месеца.

Представянето на изискуемите документи поражда задължение за произнасяне, а не за уважаване на предявената претенция (виж Решение от 30.03.2009г. по КНАХД № 428/2009г. на Административен съд - София град и Решение от 28.11.2008г. по КНАХД № 4348/2008г. на Административен съд - София град). Поради това и доколкото в текста на чл.108 от КЗ е записано, че застрахователят „е длъжен” да се произнесе по претенцията, то явно този срок от 15 работни дни е задължителен, а не пожелателен. Поради това определянето на сумата и нейното изплащане след законоустановения срок са без значение за съставомерността на деянието.

Водим от изложеното до тук съдът приема, че доколкото по делото се установи, че до 01.04.2021г. включително не е определило и изплатило размера на обезщетението или застрахователната сума, нито мотивирано е отказало плащането, то явно Дружеството е нарушило нормата на чл.108, ал.1 от КЗ.

От субективна страна следва да се посочи, че отговорността на юридическите лица е безвиновна.

Това нарушение е формално. За осъществяването му следва да се докаже, че е изминал срокът от 15 работни дни от представяне на последното доказателство /в случая от предаването на документи на застрахователя на 11.03.2021г./ и да не е налице нито мотивиран отказ, нито определяне и изплащане на обезщетението. В настоящия казус

съгласно доказателствата, събрани по делото, се установи, че доколкото плащането на обезщетението датира от 21.06.2021г., а до 01.04.2021г. включително то не е било реализирано, нито пък мотивирано е отказало заплащане на това застрахователно обезщетение, то явно е налице и тази условно обособена втора предпоставка. С реализирането и на двете предпоставки /изтичането на срока от 15 работни дни и непредприемането на действия по плащане или отказ/ нарушението е довършено. В случая това е станало на първата следваща дата след последния ден от срока по чл.108, ал.1 от КЗ, а именно на 02.04.2021г. Правилно административно - наказващият орган е приел, че е било реализирано нарушението по чл.108, ал.1 от КЗ от страна на юридическото лице – застраховател.

Съгласно чл.644, ал.1, т.2 от КЗ на юридическите лица, които извършат или допуснат извършване на нарушение на разпоредбите на КЗ извън случаите по член 635 – 643 от КЗ (както е в настоящия случай – на нормата на чл.108, ал.1 от КЗ), се налага имуществена санкция в размер от 1000 лв. до 20000 лева. При повторно нарушение (съгласно чл.644, ал.2 от КЗ) наказанието за юридическите лица е „имуществена санкция” от 2000 лева до 40000 лева.

Според §1, т.51 от Допълнителните разпоредби на КЗ „повторно нарушение” е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. На е било издадено Наказателно постановление № Р-10-240 от 22.05.2020г. от Заместник - председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което застрахователят е бил санкциониран с имуществена санкция в размер на 3500 лв. за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ. Това Наказателно постановление е влязло в законна сила на 24.03.2021г. Процесното нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ е извършено на 02.04.2021г., т.е. в едногодишен срок от влизане в сила на Наказателно постановление № Р-10-240 от 22.05.2020г., касаещо същото по вид административно нарушение. Поради това правилно административно-наказващият орган е приел, че наказанието на застрахователя следва да бъде определено при условията на чл.644, ал.2, предл.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ.

За пълнота на изложението, без в случая повторността да е обусловена от предишно нарушение по чл.107, ал.1 от КЗ /отм./, СРС намира за редно да посочи принципното си разбиране, че разликата между чл.108, ал.1 от КЗ и чл.107, ал.1 от КЗ /отм./ е само в срока - по сега действащия закон 15-дневният срок се брои в работни дни, докато при отменения КЗ – в календарни дни. Новият ред е по-благоприятен за нарушителя, тъй като 15 работни дни са повече от 15 календарни дни. Въпреки това, обаче, по същината си нарушението е едно и също. Съдът не споделя доводите на жалбоподателя, че за да е налице повторност трябва застрахователят да е бил наказан само за нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ, но не и по чл.107, ал.1 от КЗ /отм./, тъй като не е важна номерацията на разпоредбата, а съдържанието ѝ. При преценката за „повторност” съдът следи за фактите, за които веднъж вече застрахователят е бил наказан – дали те са същите като фактите, които изпълват състава в случая на чл.108, ал.1 от КЗ. Тук не говорим за правоприлагане по аналогия, а за преценка /чисто правна и

дължима от съда/ на две норми, които са били в сила през различен период от време, но по същността си отнасящи се до едно и също по вид административно нарушение. Противното би означавало само заради влизането в сила на нов КЗ от 01.01.2016г. всички предишни нарушения на застрахователя, вкл. и по чл.107, ал.1 от КЗ /отм./ да се заличат все едно никога не са били извършени и санкционирани, което е абсурдно.

Съдът, като съобрази естеството на допуснатото нарушение и това, че то е извършено при условията на повторност, намира, че правилно наказващият орган е ангажирал отговорността на В случая административното наказание на е над законовия минимум по чл.644, ал.2, предл.2 от КЗ и под средния размер, предвиден в закона. Обстоятелство, че обезщетението е изплатено на 21.06.2021г., т.е. след като е започнала проверката в КФН и е било изпратено до застрахователя писмо с изх. № 91-02-723/16.06.2021г. в случая следва да се приема като отегчаващо отговорността обстоятелство, тъй като застрахователят е бил уведомен за започналата проверка в КФН с писмото, приложено на лист 14 от делото и чак тогава е изпълнил законовите си задължения да изплати обезщетение. Сроктът на закъснението не е нито голям, нито малък, поради което той нито смекчава, нито отегчава отговорността на дееца. Повторността е взета предвид в нормата на чл.644, ал.2 от КЗ, поради което втори път не следва да се отчита като отегчаващо обстоятелство. Като такова съдът приема и служебно известните на съда други случаи на нарушения по чл.108, ал.1 от КЗ от страна на, за които се водят немалко дела пред СРС и АССГ. Сmekчаващи отговорността обстоятелства липсват. Поради това, но и доколкото застрахователят се е произнесъл по претенцията /макар и със закъснение/ като е изплатил обезщетението на застрахованото лице, съдът счита, че имуществената санкция правилно е определена в рамките над минималния и под средния размер, предвиден в закона, а именно 2500 лева. Съдът не споделя тезата на жалбоподателя, че наказанието не съответствало на целите на административното наказание, нито на тежестта и характера на нарушението, тъй като наложената имуществена санкция е малко над законоустановия минимум по чл.644, ал.2, предл.2 от КЗ, а доколкото това далеч не е единственият подобен случай на нарушение от страна на този застраховател на чл.108, ал.1 от КЗ именно чрез налагане на имуществена санкция може да се предупреди и превъзпита нарушителят да спазва установения правен ред и само така може да се въздейства възпитателно и предупредително върху останалите правни субекти.

В конкретния случай не са налице нито многобройни, нито изключителни смекчаващи отговорността обстоятелства. Нарушението е формално и представлява типична проявна форма на нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ и дори е извършено повторно. Съдът отчита и това, че приключването в срок на заведена пред застрахователя претенция за изплащане на обезщетение е едно от средствата за защита на интересите на потребителите на застрахователни услуги. Поради това този съдебен състав счита, че в случая нормата на чл.28 от ЗАНН е неприложима. Конкретното нарушение не се характеризира с изключително ниска степен на обществена опасност. Бездействието на застрахователя по смисъла на чл.108, ал.1 от КЗ се отразява на правата на застрахования. Застрахователите

имат особено важна компенсаторна функция – те акумулират финансов ресурс, чрез който по определени правила да компенсират претърпените от застрахованите лица вреди като неизпълнението на тази основна функция от застрахователя в установения по закон срок води до засягане имуществената сфера на застрахованите лица и обезсмисля в по-малка или по-голяма степен целта на застраховането. Застрахованото лице има интерес да получи отговор или своевременно обезщетение при настъпило застрахователно събитие, в следствие на което то е претърпяло имуществени вреди. С бездействието си в дадения чл.108, ал.1 от КЗ срок застрахователят нарушава именно този интерес на застрахованото лице. Напълно основателно в писмени възражения с вх. № 111863 от 20.12.2021г. се акцентира на това, че търсещият обезщетение се явява „трето увредено лице“, което не е имало отношения със „ЗД Бул Инс“ АД и е влязло в такива по силата на Гражданската отговорност на виновния за ПТП автомобил. Настоящият казус не представлява отклонение, а е по-скоро типична проявна форма на нарушение по чл.108, ал.1 от КЗ. Поради това СРС – 10 състав не счита, че е налице маловажен случай и не следва да се уважава направеното в тази връзка искане на жалбоподателя.

С оглед на всичко изложено до тук СРС прие, че издаденото срещу Наказателно постановление № Р-10-678 от 31.08.2021г., подписано от Заместник - председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, следва да се потвърди изцяло.

С оглед изхода на делото и на основание чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН (действащ до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.4 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) учреждението, чийто орган е издал процесното НП (т.е. КФН) има право на юрисконсултско възнаграждение – доколкото съдът потвърждава Наказателното постановление и по време на съдебните прения пред СРС – 10 състав процесуалният представител на въззиваемата страна е поискал присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Съгласно чл.63, ал.3 от ЗАНН (действащ до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.1 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) в настоящото производство страните имат право да им се присъждат разноски по реда на АПК. Когато страната е била защитавана от юрисконсулт, както в случая, на основание чл.63, ал.5 от ЗАНН (действащ до 23.12.2021г.), респ. чл.63д, ал.4 от ЗАНН (в сила от 23.12.2021г.) в полза на КФН следва да се присъди възнаграждение в размер, определен от съда. Според чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ заплащането на правната помощ следва да е съобразено с вида и количеството на извършената дейност и да се определи според Наредбата за заплащането на правната помощ. В чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ пише, че възнаграждението за защита в производства по ЗАНН /каквото е настоящото/ може да бъде от 80 до 150 лева. В случая по настоящото дело е имало едно открито съдебно заседание пред СРС – 10 състав с участието на юрк. В рамките на производството пред СРС – 10 състав юрк. /устно/ и юрк. /с писмени възражения/ са проявили процесуални усилия да защитят тезата си. Поради това, но и доколкото самият правен спор не се отличават с фактическа и правна сложност, жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на КФН юрисконсултско възнаграждение в размер малко над минималния и под

средния размер, предвиден в Наредбата за заплащането на правната помощ, т.е. 90 (деветдесет) лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-678 от 31.08.2021г., издадено от Заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което на основание чл.83, чл.53 и чл.27 от ЗАНН, чл.16, ал.1, т.19 от Закона за Комисията за финансов надзор, връзка чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, предл.2, вр. ал.1, т.2 от КЗ, връзка §1, т.51 от Допълнителните разпоредби на КЗ и чл.648, ал.1 от КЗ на е наложена имуществена санкция в размер на 2500 (две хиляди и петстотин) лева за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ.

ОСЪЖДА нарушителя с ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление - гр., представлявано заедно от и, **да заплати на Комисия за финансов надзор сумата от 90 (деветдесет) лева** за направени по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва по реда на АПК пред Административен съд София град с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____